

Erekwestie

'To finish is to win' is een veelgehoorde kreet binnen de endurance. Zo niet in de Arabische Emiraten. Kun je niet hard, heel hard gaan, dan kun je net zo goed thuisblijven is het motto. De Arabieren gaan alleen voor goud. Een kwestie van eer.

Terwijl de chauffeur van de ene auto zijn uitlaat laat knallen, vliegt een ander er bijna bovenop. Een pick-up met acht grooms in de laadbak rijdt vol gas een zandduin in en wordt even later uitgegraven. De vele auto's en het veroorzaakte stof beperken het zicht aanmerkelijk. Maar daartussen gebeurt het; zwetende paarden in de laatste honderden meters van een endurance-race in de Emiraten. Je zou denken dat het om de belangrijk-

ste race van het jaar gaat; de politie die het verkeer regelt, de vlaggen en het piekfijn gemaakte gras in de vetgate en niet te vergeten de aanwezigheid en deelname van een aantal sjeiks, oftewel leden van de koninklijke familie. Toch is het een doorsnee race, zoals die in de koelere maanden bijna elk weekend zijn. Het liefst zelfs meerdere races per weekend.

Als de race over is, kijkt men vol verwachting uit naar de volgende. De afgelopen race

wordt tot in de kleinste details geanalyseerd. Winnen staat immers voorop. Daarmee is er weinig veranderd in een eeuwenlange traditie. Oneindig zijn de legendes over woestijnraces. Zoals het verhaal over een oorlog tussen twee bedoeïenenstammen vanwege een beschuldiging over vals spel. Om hun krachten te meten werd er een race georganiseerd tussen de beide stammen. Er ontbrandde een strijd die veertig jaar duurde toen een paard van de

ene stam een paard van de andere stam de weg afsneed en op die manier de race won.

RACEN IN DE WOESTIJN

Gelukkig zijn er ook verhalen met een vreedzamere afloop. Een groep van vijf mannen reisde te paard door de woestijn. Het was heet, droog en er viel weinig te jagen. Langzaam maar zeker maakten ze zich zorgen hoe ze thuis konden komen zonder eten en drinken. Ze besloten het zwakste paard te slachten, zodat ze zijn bloed konden drinken en zijn vlees konden eten. Maar wie had het zwakste paard? Geen van de mannen was van mening dat zijn paard opgeofferd moest worden. Algauw was er onenigheid. Er werd besloten om een race te houden tot aan de eerstvolgende boom. Het paard dat als laatste zou finishen, was duidelijk het zwakste en zou als avondmaal dienen. Ze spoorden hun paarden meteen aan. Het was maar een klein stukje naar de boom en de berijder van het laatste paard was duidelijk ontsteld over de uitslag. „Ik kwam niet goed weg bij de start en daardoor finishte we als laatste. Als die boom iets verder had gestaan, had ik jullie allemaal ingehaald.“ Hij eiste een tweede kans. Mopperend gingen de andere ruiters akkoord en spoor-

den hun paarden opnieuw aan. Dit keer finishte een ander paard als laatste. „Dat is niet eerlijk“, zei z'n berijder. „Mijn vriend kreeg net een tweede kans en nu wil ik dat ook!“ Zo vervolgden de ruiters hun weg. Afwisselend kwamen alle paarden wel een keer als laatste aan. Tot op een moment de tenten van het kamp in zicht kwamen en ze zich realiseerden dat niemand z'n geliefde rijdier hoefde af te staan. Ze waren in veiligheid thuisgekomen. De verhalen hoor je als je 's avonds bij het vuur zit. Verhalen die herhaald, bijgeschaafd en spannender gemaakt worden. Verhalen die kinderen van hun ouders horen, met een korreltje zout nemen, maar toch onthouden. Omdat het verhalen zijn die niet beoordeeld worden op hun exacte waarheidsgehalte, maar gewaardeerd worden omdat ze aangeven hoe sterk de historie is verbonden met paarden. De profeet Mohammed (Sallallahu 'alaihi wasalem) nam persoonlijk deel aan races en beschreef uitvoerig hoe races georganiseerd moesten worden.

GOUDSTAVEN

Wanneer je naar Dubai komt, zie je weinig kampvuren en verhalenvertellers. Je wordt om de oren geslagen met winkelcentra zo groot als dorpskernen en in plaats van paar-

den zie je dikke, soms verlengde Hummers. Of futuristische sportwagens die sneller optrekken dan het stoplicht op groen springt. Behalve de gewone pinautomaat kun je er ook een vinden waar goudstaven uitkomen. Kijk je omhoog, dan zie je wolkenkrabbers, de hoogste van de wereld, want voor minder doen de Arabieren het niet.

Als sjeik Mohammed bin Rashid Al Maktoum naar de endurance-race komt, is dat regelmatig per helikopter en anders met zijn 'limited edition' Mercedes met het bekende kenteken 1. Hij is wereldkampioen endurance en de huidige minister-president en vicepresident van de Verenigde Arabische Emiraten en emir van Dubai. Sinds de Maktoum familie deelneemt aan internationale FEI-wedstrijden is er veel veranderd. Op het springen na is endurance de snelstgroeiende discipline binnen de paardensport. Toen eind augustus het wereldkampioenschap in Euston Park werd gehouden, gingen de drie individuele medailles naar de Emiraten, evenals het teamgoud. Sjeik Mohammed: „Mijn liefde voor paarden is onlosmakelijk met mij verbonden. Het is een deel van mijn bloed, ziel en geschiedenis.“

De endurance-races in de Emiraten verschillen in veel opzichten van die in de rest van de wereld. Win je in Europa, dan neem je »

Grooms drommen tijdens de wedstrijd samen om een paard.

Ieder weekend zijn er wel een of meerdere endurance-races in de Emiraten.

De snelheden die in de Emiraten worden gereden zijn niet te vergelijken met de rest van de wereld.

Alleen al in Dubai werken enkele duizenden mensen fulltime met endurancepaarden.

dankbaar de aangeboden deken of zak brokken in ontvangst. Maar sta je in Dubai op het erepodium, dan is de kans groot dat er een Range Rover of andere fourwheeldrive op je wacht. Je staat de volgende dag in verschillende kranten en op dinsdagavond kun je op 'Dubai Racing Channel' de hele race nog eens terugzien. Dit brengt een hele verschuiving teweeg. Wat moeten we met die Arabieren in hun witte kandora's die nooit vuil worden? Met hun zakken vol goud en gigantische donaties aan de FEI? En die snelheden, dat is toch niet normaal? Was het niet veel gemoedelijker toen geld nog geen rol speelde en de eerste en de laatste finisher met evenveel enthousiasme werden binnengehaald? De snelle ontwikkelingen binnen de endurance zetten aan tot nadenken.

Een aantal ruiters wil het liefst het principe blijven volgen dat het halen van de finish belangrijker is dan een snelle tijd. Wanneer je voor de hobby een of twee paarden hebt, is het veel gevraagd om de sportieve strijd aan te gaan met de Arabieren die kosten noch moeite sparen om sneller te gaan. Endurance 'rijden' is voor hen een betere optie dan endurance 'racen'. Dat laatste is topsport. Je speelt op het scherpst van de snede, een

stap verkeerd kan je de race kosten en als je meer van je paard vraagt dan hij je op dat moment kan geven, kan dat dramatische gevolgen hebben.

TRADITIE VERSUS ONTWIKKELING

Dat paarden alleen topprestaties kunnen leveren wanneer training, voeding en verzorging nauw op elkaar zijn afgestemd, is voor de Emirati overduidelijk. Alleen al in Dubai werken enkele duizenden mensen fulltime met endurancepaarden. Er is specifiek paardenvoer ontwikkeld voor de duursport, verschillende vormen van beslag worden vergeleken en hartslagen en bloedwaarden worden nauwlettend in de gaten gehouden. Vrijwel alle stalklinieken zijn uitgerust met de laatste diagnostische apparatuur en een eigen laboratorium.

Nieuwe ontwikkelingen worden omarmd, maar tradities worden ook gekoesterd. 's Avonds, als het donker is en de paarden in de paddock staan, wordt er thee gedronken en gepraat. Er volgt een discussie tot vroeg in de ochtend over de beste trainingsmethoden en aanpak. Respect voor ouderen is een groot goed binnen de Arabische cultuur en wanneer een oude paardenman zijn ervaring deelt, luistert de rest vol aandacht naar zijn wijsheid. Afgewisseld met enthousiaste reac-

ties wanneer iemand iets heeft opgevangen over nieuwe ontwikkelingen binnen de sport. De paarden altijd onderwerp van gesprek, een moment gaat het over iets anders, maar dan opnieuw over de paarden. 🐾

OVER DE SCHRIJFSTER

Harmke Westervelt woont en werkt al zeven jaar in Dubai als paardentrainer voor sjeik Hamdan bin Rashid Al Maktoum en is huidig wereldrecordhouder op de 120 kilometer FEI endurance.

